

Передплата

«РУСЛАНА» видосить:

в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в п.ч року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокое число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вареш ми очі і душу ми вареш; а не возьмеш мплости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровского (Хорун-
щини). Експедиция місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє —
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Виборча заява правительства.

(X) З кінцем куріяльного парла-
менту можна було сподівати ся, що в та-
кій важній добі, коли законодавча репре-
зентация державна має оперти ся на
зовсім нових підвалинах, правительство
скаже своє слово і зазначить своє стано-
вище супроти нових відносин. При закін-
ченню шестилітньої сесії державної ради
не вчинило сего правительство, доперва
з оповіщенням цісарского патенту
про розв'язанє державної
ради 30. січня с. р. оповістило пра-
вительство в неурядовій часті Wiener
Ztg. виборчу заяву, котрій хочемо при-
святити отсі замітки.

В сій заяві зазначено передовсім,
що з ночими виборами на основі загаль-
ного і рівного голосованя починає ся
нова доба внутрішньої істо-
рії Австрії. В інших державах
доводило усуненє старих класових при-
вилеїв до завзятих боротьб і внутрішних
потрясень, або се відбувало ся наслідком
зверхньої зауптаннини, а тимчасом в Ав-
стрії послідувала та зміна зовсім спо-
кійно, в чім правительство добачає доказ
внутрішньої сили житевої держави. В та-

кій хвилі переважній почуває ся
правительство до обовязку,
звернути ся до виборців із сво-
їми порадами про особли-
ве значінє надходячих ви-
борів.

З загальним правом виборчим ма-
ють всі горожани держави рівний вплив
на законодавство і на прилюдні справи.
Політична рівність що до прав усуває
всякий розділ між державою а народами
і лучить їх в одну цілість. Тепер отже
по думці правительства не може держа-
вна рада лишати правительству, щоби
лише оно дбало про державу, а собі ли-
шало лише заступство поодиноких дома-
гань населеня. Не лише державна але і
народна справа вимагає, щоби сей штуч-
ний розділ устав, щоби не було різниці
між потребами державними а народними.

В міру того, як державна репрезен-
тация стала народною, повинні за-
ступники народів пам'ятати
про обовязки супроти дер-
жави. Зовсім справедливо кожний ви-
борець виходить від своїх економічних,
культурних або національних потреб, але
не повинен забувати, що вибраний
послом повинен мати волю
і спромогу сі окремі домага-
ня вирівнати з домаганями

всіх інших і перевести се, що дасть
ся досягнути.

Але до того спосібні лише такі му-
жі, котрі бачать ціль парламенту в по-
зитивній, поважній роботі, відповідній до-
бру народному, мужі, котрі свою задачу
добачають не лише в тім, щоби лише
своїм виборцям приподобати ся сумнівої
вартости способами, але також з хісном
трудити ся в користь держави і народу.

Правительство дораджує отже, щоби
виборці на таких мужів звертали свою
бачність, накопи має та державна рада
здобути собі повагу і значінє. Особливож
повинні виборці се тямити, що сьогодні
економічний добробит і дба-
лість про суспільні справи
творять головну основу політики. На вза-
емини народів впливають щораз більше
торговельні і економічні питання, щораз
більше висуває ся наперед економічна
політика. Треба ще вихиснувати багаті
природні засоби Австрії, забезпечити го-
сподарство сільске проти нечесного ви-
зиску, двигнути ремесла і утворити кріпкі
підвалини чесного ествованя. Найважній-
шою задачею нової ради державної буде
отже розвиток в одноцілім дусі веденої
політики економічної і соціальної, а така
політика потребує людей, котрі би із зна-
нем її провадили. Потреба мужів пова-

Готгард Курлянд.

Лена Раймерс.

(Перевів М. Боднар).

(Дальше).

— Ви наш наймолодший урядник,
пане Зеберг. — Маєте у всім слухати
пана Раймера, — приказав шеф. — По-
зичте йому своїх очей.

Наймоладший урядник банку Бірін-
ка & Со. робив, як приказано. Був мо-
лодий, працювятий, добрий, милосерний;
палав милосерністю й ревністю помочи
сліпому.

Був його конечною підпорою. Шеф
затер собі руки з вдоволення: гарно пі-
шло. Сліпий Раймерс був корисний для
справи так, як колись видючий. — Най-
більшої трудности усунуть ся, — а се
була гадка о банкірі Бірінгу, то значить
перед тим, що се розумів.

Дивував ся нераз над тихою, спо-
кійною веселістю сліпого. Так, хто уро-
див ся сліпим, не знає сьвіта, не знає
сонця, нічо не знає, лиш темноту!.. Але
веселим бути при такій судьбі: осліпну-
ти в літах цвїту й сили! Бути сліпим
при боці молодої й красної як день жі-
нки! Се була для него загадка.

Одного дня найшов ключ до за-
гадки: Не видів її сліпий, своєї гарної,
молодої жінки, ні. Але він знав, що во-
на його видить, більше жадного чолові-
ка крім него.

— Отже єгоїст, страшний єгоїст, —
закинув якийсь слухач.

— Може бути: єгоїст, — додав до-
ктор.

— Але, чи ви жінці, що ви її лі-
тами поклоняли ся, як богині..

— Тяжко собі представити, — за-
сміяв ся молодий Дон-Жуан з товари-
ства. Сейчас поділило ся товариство на
два табори: одні могли собі представити
божественну любов, другі ні.

— В кождім разі думаю, — сказав
доктор Бертов, що ми всі, що ту є,
були би такими єгоїстами й не сказали
до молодої, гарної жінки: — Люба ди-
тинко, диви: на наше супружество спало
нещастє. Ти не присягала такому чоло-
вікови при вівтарі, яким тепер я є. Й я
не буду варікати, як ти не схочеш змар-
нувати свого молодого житя зі мною.
Отже — як колись твоє серце забажає
щастя з другим чоловіком, що може ви-
діти й подивляти твою красу..

— Ну, мої панове, що думаєте?

Всі думали, що навіть їм в сні
не приснило би ся, щось таке гово-
рити.

— Видите! — говорив дальше Бер-
тов. — Мій приятель також не впав на
таку гадку се сказати.

Але мимо того — мав дуже чутли-
ву душу: він не уважав здачу й вірність
своєї жінки за своє право, дякував їй за
се за кождим віддыхом, його душа була
переповнена вдячністю для неї. Й ба-
чите, то се було, що його робило ща-
сливим, що йому давало сей веселий
спокій.

Його жінка слухала його ві всім,
жила для него на сьвіті. Кожного дня,
у всіх порах року, чи то погода, чи
хмарно, чи то в дощ і бурю, чи в за-
метіль, чи в відлигу відпроваджувала
його вчасним ранком до банку Бірінга
& Со. Що полудня ходила по него й
відпроваджувала домів. І по полудни й
вечером.

По короткім часі сам зайшов би
був до банку й дійсно, сказав одного
дня:

— Ти не можеш, моя добра Лено,
завдавати собі такого труду. Я сам мо-

жної і справедливої думки, котрі би при всій прихильності і любові свого народу, старалися також довести до національного мира і визволили державу з народних спорів.

Правительство добачає в нарадах над виборчою реформою почини вирівнання національних домагань і вважає, що ся дорога може довести до бажаної мети. Одначе ми з нашого становища приневолені зовсім щиро зазначити, що як раз що до руского народу виборча реформа заподіяла великі кривди, що й що до інших народів она не є зовсім справедлива і що національне питання не може бути усунене і не уступить з дневного порядку, коли оно не буде упорядковане на основі національної автономії і національного розмеження, так щоби було признано *quicquid suum*.

Правительство обіцяє в найближшій часі розписати вибори, а тимчасом приладити начерки до ріжних важних законів. Як небудь бачить оно в новім законі виборчім і державній раді, зложеній на новій основі, могутній спосіб до успішної політичної роботи, не має однак певности, чи з тою новою радою настане дійсно і нова доба і справедливо вказує на те, що *quisquis suae fortunae faber* можна приложити не лише до поодиноких людей, але й до народів, а ми так само скажемо нашій суспільности: як собі постелиш, так ся виспиш!

В справі подій на університеті.

В деяких польських часописах появилися вісти про становиско руских професорів на дові-

жу графити. — Диви, цілком не змілю з дороги.

— В жаден спосіб, — хотіла йому перервати, але він не дав їй договорити.

— Уважай — сказав горячково, — як докладно знаю дорогу: Найперше, від брами, просто кавалок здовж городів. Потім, при другій бічній улиці, коло акації — на право аж до Камінної улиці. Потім ще кілька кроків — і я є на площі Біниківій. І по другім боці...

— І там може переїхати трамвай, — сказала — поштуркувала би тебе товпа, — о ні, полишім се. Се було би непростиме, як би я тебе самого пустила!

— Самого! — жартував — з мовою славною палицею в руці?

— Ах она? — сказала з легхованием. — Два кроки на перед можеш нею намацати.

Не дала переконати ся — Ні — сказала — се була би байдужність з моєї сторони, як би я на се дозволила. Зістала провідницею його — рано, в полудне, по полудни, вечером. Ходили з точністю годинника: в занятю числить ся й мінути.

(Дальше буде).

рочних зборах всіх професорів львівського університету, що відбули ся дня 27. л. січня с. р. Довідуємо ся, що присутні на сих зборах професори, др. Олександр Колесса і др. Кирило Студинський отверто і рішучо станули в обороні прав рускої молодіжи і рускої мови на львівському університеті. Осуджуючи події, довершені на університеті дня 23. л. січня, вказали оба згадані професори на причини нездоволення і огірчення рускої молодіжи, зазначили, що метою, до якої йде руска молодіж і руска суспільність, не є дальша утравкізация теперішнього, львівського, але засноване нового, самостійного, руского університету, заявили дальше, що львівський університет так довго не є і не може бути польским, як довго ествують на нїм рускі катедри, рускі професори і близько тисячка рускої молодіжи і зажадали енунцияції збору професорів в користь основаня окремого, руского університету і знесеня на той час, доки не вийде в житє руский університет, всіх розпоряджень, що обмежують права рускої мови у внутрішнім і зверхнім урядованю.

З поважного жерела довідуємо ся, що з сим становиском, яке заняли на згаданих зборах професори Ол. Колесса і Кирило Студинський, зсолідаризували ся опісля також інші рускі професори, що під сю пору находять ся у Львові. В сій справі мала вийти енунцияція до молодіжи з сторони руских професорів, які дня 31. січня відбули окрему нараду. З огляду на масове увязненє рускої молодіжи відозви не оголошено.

Два голоси.

(Конець).

Перед двома роками редакція «Руслана», в день академічної сецесії з університету, видала була число в жалібній обвідці. Не тому, щоб она була заохочувала до сего рода борби, або тішила ся нею — бо тоді була би обвідка всякої иншої краски, але не чорної! — але тому, щоб заявити свій жаль з причини події. Бо успіхи такої акції сумнівні і проблематичні, а некористи для молодіжи і народа доскульні та наглядні. І тепер не диво булоб нікому, колиб ми видали були з нагоди послідної демонстрації на університеті часопись в жалібній обвідці. Якраз задля нашого становиска в університетській справі, яке ми означили в численних статях, що іменно університету належить ся добувати передовсім в дорозі спокійної наукової праці. Бож і послідна подія подала досить причини до загальної жалоби. Сецесія контувала кількадесять тисяч і рік переважно страчених студій нашої молодіжи, а теперішня демонстрація внесла жалобу і тривогу в поверх сотку руских родин, з яких лона вирвано молодих, надійний людей у зимні мури вязниці, загрозила будучині неодного з них, а дай Боже, щоби не зломила нікого на завсігди! До того ще і ті обставини, що прилучили ся до сеї демонстрації, які кожний мусить осудити, якої навіть прихильники насильної борби за універси-

тет стидають ся і поприкають: те безмыслєне, варварске понищенє старих портретів в університетській авлі та побитє непричасного безпосередно професора...

Слідство викаже, о скілько демонстрация була умовлена між учасниками, однак вже з самого ходу справи можемо еще раз ствердити те, що закидує нам *Dziennik polski*, що оба сї погані епізоди демонстрації вийшли без премедации, живлево, як вислідок психології маси. Коли в сїм твердженю *Dziennik polski* міг найти цинїзм, вимахуванє гайдамацким ножем і злочинний нахил а la Вержхолек — то видно, що єго шовінізм затемнив у него всяке етичне почутє, яке прецінь перед судовим трибуналом допускає лагодячі обставини для винного, а єго рідні подає можність відхилєня ся від обтяжаючих зізнань. А се прецінь наші сини і брати покутують тепер у вязничих мурах за чин, піднятий з ідейних мотивів, здобути рідну сьвятиню науки! Прецінь мали і ви таких борців, які в очах пруских судів були злочинниками заговорниками, славянською дичею і т. д., коли іменно родичі Вжеснянських дітий напали на школу, здемолювали єї і побили учителїв (очевидно портретів ріжних шульратів не знищили лиш тому, що їх... не було!) Чиж тоді дивував ся хто, що весь польський народ покрив ся жалобою і поспішив з материяльною помочию тим, що станули в обороні найдорозших дїбр — ідейного чоловіка? А між Русини, маємо інакше поводити ся супротив нашої молодіжи, яка відбираючи моральні «паци» на кождім кроці підчас своїх університетских студій і перта бажанєм креованя руско-українського університету, допустила ся такого самого злочину?»

Не пишемо того всего, щоби переконувати *Dziennik polski*, бо здає ся, що горбатого вже і могила не випростує, а тим менше оправдувати ся перед ним. Слова сї писані під вражінєм того прикрого чутя, що в політичній борбі національних таборів в Галичині зникає цілковито ся моральна підстава, яка і в противнику лиш бачить чоловіка не каторжника добиваючого ся своїх прав, а не чигаючого на чуже добро, ідейного борця, а не опришка. А коли дневникар стоїть в самім осередку сеї не тільки беззглядної, алі низької, поганої борби, то не диво, що єго нерви доходять до крайного напруженя. В такій хвилі слово розради і потїхи стає правдивою потребою для зисканя рівноваги. І тому вельми нам було мило, коли рівночасно з нечуваною напастию *Dziennik-a polsk*-ого наша редакція одержала письмо від сьвященяка, яке висказує зовсім інші вражіння і зовсім інші восновки з нашої скромної праці, як ті засліплені противники нашого народа і нашої Церкви. Ось воно, се письмо:

Тудорковичі 29/І 907. Високоповажана і Сьвітла Редакціє! Пересилаючи переказом частину пренумерати на Ваш прецінний з мого боку бачєня дневник не могу здержатись, щоб бодай кількома словами не виразити того мого чутя так скажу — істинного пієтизму, яке викликує Ваш дневник в моїх душі, а котрє то чутє ростє, змагаєсь з кождим

числом, так що — буває — з сльозами дяки для Вас (не фразу пишу, а суцільну дійсність) читаю Ваші статі, порушуючі пекучі, актуальні питання хвилі, особливо дотично нашого сьвященства і св. нашої Церкви!

Если ті Ваші статі суть продуктом не сьвященничого пера, а особи цивільної, то я славлю і величаю Бога за сей дар неоцінений, що Христос Господь має ще між рускими нашими сьвітцями інтелігентними своїми апостолів, що пізнали, пірозуміли і покохали Його Церков! Я славлю і величаю Господа тогди — тим паче, що буде се доказом, що я щасливо помиляв ся у своїм песимізмi, судячи, що між нашими тими інтелігентними нема одного, котрий би з переконання стояв на чисто і вірнокатолицькiм сьвітогляді і з того становиска мав відвагу висьвітлювати всі актуальні бременні в наслідки питання доби — не зважаючи на таку вже силу і могучість теоретичну, а ще більше практичну антихристиянських взагалі, а антикатолицьких в особенности, принципів! А сей мій песимізм фундавав я особливо задля тої сумної появи, що так густо часто приходилось мені констатувати, що між нашим сьвященством не один і то могучий духом, ставав на принципах антикатолицьких, хотів і обовязок і честь і совість до того неповинні його допустити! А прецінь могучість модерної струї так велика — що пориває за собою й тих, котрих сьвятим обовязком і пунктом гонору і чести повинно би бути, тим волнам ніяк за ніяку ціну не дати ся пірвати! Дивлячись отже на се, якже не гадати, що між цивільними нема вже хіба ні одного за прапором Христовим!

Якжеж чуюсь щасливим, що гадка та моя була мильна!

Мав би я ще много-много писати, але на разі кінчу з заявою сердечного поважання.

О. Р. Осмак, парох.

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— **Календар.** В неділю: руско-кат.: Макария; римо-кат.: Власія. — В понеділок: руско-кат.: Тимотея; римо-кат.: Вероніки. — Ві в торок: руско-кат.: Климента; римо-кат.: Агафі.

— **За упокій бл. п. Володимира Барвіньського** основника і редактора „Діла“, відбуде ся номінальне богослужеве в понеділок 4. н. ст. лютого о год. 8½ в церкві Успення Пр. Б. заходом родини.

— **З драм. Тов. ім. Котляревського.** Позаяк між арештованими академіками є багато таких, що мали брати участь в виставі „Житейске море“, проте подає ся до публичного відома, що заповіджене представленє відбуде ся не завтрішної неділі але пізнійше. Час оголошевть ся потім. Розкуплені білети будуть важні на другий раз, хтоб такі мимо сего жадав за них звороту грошей, звольте звернутись до „Сокольського Базару“.

— **Słowo polskie в полі денунціянта.** Нинішнє Słowe polskie не обмежуєсь вже на денунціяції против академічної молодіжи, але денунціює також учеників рускої гімназії і питомців бурси Тов-а педагогічного, поміщеної при ул. Вірменській ч. 2. Поліційний го:

Słow-a polsk-ого велить єму вітрити агітаторів серед учеників рускої гімназії, яких немовби то агітатори мали підмовляти до загального страйку і до залишеня науки польської мови в цілі задемонстрованя згоди з останніми подіяма. Все те від початку до кінця сьвідома лож, денунціяція і ми перестерегаємо молодіж перед вшепольськими провокаторами, які хотіли би і против молодіжи і против руских гімназій викликати при сій нагоді репресалії. Очевидно редактори Słow-a polsk-ого ідуть в сій підпольній роботі наперед, черпаючи досвід з жандармского духа. Якого мали нагоду набратися за час своєї служби в Росії.

— **Довірочна нарада** ширшого вічевого комітету учительського віча відбула ся нині перед заг. зборами „Вз. Помочи учит.“ в салі „Яд Харузiм“ в присутности около 50 членів під проводом п. П. Будзiньського. Ширший комітет мав затвердити вибраний давнійше тіснійший руский вічевий комітет зложений в 15 членів, між якими є двоє емеритів. Над складом комітету почала ся така широка і завзята дискусія, що по 2 годинах наради, се є о 10¼ год. відложено дальший хід наради на пополудни.

— **Взаїмна Поміч гал. і бу.** учителів і учительок. По довірочних зборах учителів почали ся в салі „Яд Харузiм“ дорічні загальні збори „Взаїмн. Помочи“ о 11. год. перед полуднем. Присутних поверх 200 членів, між ними значне число учительок. Деякі члени приїхали з далеких сторіч, немало також з Буковини. Збори отворив п. Малицький президент надзир. ради „Вз. Пом.“ В промові він зазначив гарний розвиток товариства в так короткім часі істнованя — бо всего 16-місячного. Товариство постарало ся о важну секцію а се о секцію правної помочи для покривдженного учительства. Зазначив, що в вересні м. р. товариство почало виплачувати запомоги беззворотні членам. Дальше згадав бесідник про прихильність навіть найвищих кругів для долі учительства, як пр. кр. маршалок гр. Бадені заявив ся на учит. вічу в Камінці струм. за побільшенем платні учительської. Опісля зазначив бесідник, що сила учителів лежить в єдности і висказав надію, що до організації приступлять і ті одиниці з учительства, які доси до неї не належать. Бесіду закінчив п. Малицький піднесемь многолітсва в честь Єго Вели. Цісаря, яке зібрані тричі повторили, та попросив до проводу нарадам п. Петра Будзiньського, і представив правительственного комісаря п. Смолку. П. Будзiньський обнимаючи провід, подякував за вибір і запросив на свого заступника п. Витвицкого, а на секретаря п-ню Малицьку і п. Пеленьского.

З дневного порядку приступлено до звіту дирекції. На жаданє членів проф. Алиськевич, директор-касєр подав в протягу і години лише побіжний звіт з огляду, що присутні мають точний звіт в руках в печатаній брошурці. Крім зазначеня дуже красною розвитку фінансового, як виказує позиція доходів близько 16.000 К за 16 місяців часу, і число членів, яке доходить до 1.600, проф. Алиськевич підвіє стараня тов-а в напрямі правної оборони покривджених учителів, і відзначив щиро працю в тім напрямі одного члена „Взаїмн. Помочи“ який є також членом кр. ради шк. Дальше пояснив касєр, чому на разі уділювано лише малі запомоги, а се з причини великого впливу просьб і розмірно малого капіталу до розпорядимости. Вкінци зазначив бесідник, що кредитово-економічний відділ набув в Коломиї торгівлю зі шкільними приборами а коломиїський відділ „Вз. П.“ пустив ту торгівлю в житє. Центральний заряд надїє ся, що члени тов-а і взагалі руске учительство будуть там робити замовленя.

По скінченім звіті забрав голос п. Синенький з Гусятинщини і заявив, що его товаришам не так ходить о 5- і 10-коронові запомоги, як о цілі загального значеня, а між иншим о закладанє тов-ом по містах бурс для дітви учительських родин, та поставив в тім напрямі внесенє. По ухвалі зборів, що бесідники мають промовляти найдовше 5 минут,

забрав голос п. Витвицкий і висказав подяку зарядови а спеціально проф. Алиськевичови за працю, а по нїм почав промовляти п. Гарасимович з Вашковець. — Год. 1/21 по пол. Збори ще не покінчили дискусії над звітом дирекції.

— **Масові арештованя руских академиків.** Слідчий судья др. Франке видав приказ арештувати всіх тих 114 академиків, котрих по бучі на університеті переслухано в поліції: Поліція переводить ті арештованя в той спосіб, що не маючи точних адрес деяких академиків, випитувала о них каменичних сторожів, каменця по каменці по всіх улицах в окрузі університету. Про число всіх арештованих у Львові годі розвідати ся; одні подають его на 74, другі аж на 94.

На провінції почали ся також арештованя. З Коломиї приставлено до Львова акад. Колпуняка, зі Станиславова акад. Бучиньского. У Відни мали увязнити ред. Вол. Кушніра. Імен всіх арештованих не знати, а не наводимо їх і тому, щоби відтак не треба простувати, як се стало ся з акад. Іваном Сохацьким, котрого арештованє занотували всі часописи, а котрий просить нас оповістити, що не є арештований, бо жадної участі в університетських розрухах не брав. — Вчєра вєчером запечатала поліція льокаль „Академ Громада“ і засьтвувала діяльність того товариства.

— **Народчу жалобу** проголосив перший „Кружок Українок“ у Львові, і відкликав заповіджений на 11. с. м. вєчерок з танцями, відчувачи жіночим ніжним серцем грізоту і сум. який запанував в сімях арештованих академиків. „Кружок“ визнає тих товаришок, що мали прийти на вєчерніні, зложити гроші призначені на вступи, на фонд арештованих, присилаючи їх на адресу голови того „Кружка“ п-ни А. Шеховичівної у Львові, ул. Жульiньского ч. 6. — Нинішної сьботи має відбутися в „Нар. Домі“ у Львові вєчерок з танцями на дохід „Рускої захоронки“. Захоронка виложила значні фонди на приготуваня того балю, а відкликанє его підкопало би до краю матеріальну підвалину сего так хосенного і потрібного товариства. З тої причини „Захоронка“ не відкликала балю і надїє ся, що львівські Русини не відтягуть ся від прибутя на салю та зложеня вступу.

— **3 Холмщини доносить „Рада“:** На виборах уповноважених від громад 25. сiчня обібрано з 24 тільки 4 Українці. Несподівано Поляки взяли гору в нашіх українських громадах: Воля романьска, Чорний Поток, Майдан Сопотский, де не перейшов ні один Українець, і провели одного свого кандидата в переважно українській громаді Княжиполь. Українці ставали до виборів дуже мляво. В чисто українській громаді Бабиці виборів зовсім не було, бо не зявилося потрібне число таких, що мають право брати участь у громадских сходах. Другі вибори в Бабиці призначено на 30. сiчня. Після сих виборів з 28. всього числа уповноважених по повіту Українців буде не більше 6.

— **Перед виборами до парламенту.** Дня 29. сiчня с. р. відбули ся в Бережанах довірочні збори громадских делегатів суловою повіту бережаньского, скликаві повітовим організатором л-ром А. Чайковским, щоби вибрати ширший і тіснійший виборчий комітет на бережаньский повіт. На зборах були делегати 19 громад а нарадам проводив о. О. Король. На внесенє д-ра Андрія Чайковского вибрано ширший комітет виборчий з 28 громадских членів з узглядненем майже кожної громади в повіті. Сей комітет зложений з самих сьвідомих селян та сьвященників, щиро відданих народній справі. До тіснійшого повітового комітету вибрано: председателем о. Ом. Короля з Саранчук; заступником: п. Гр. Комарьяньского з Курьян; секретарем о. Н. Садовского з Шибалина; асесорами: пп. Василя Романова, Дмитра Репецкого і Яцка Яцишина. На повітових делегатів на окружний зїзд з другими повітовими комітетами вибрано: о. Ом. Короля і п. Гр. Комарьяньского. На зборах ухвалено визнати ті громади перемишлянського і підгаецкого

